

премахване на обособените цигански квартали и махали. Документът се превръща в разпореждане на изпълнителната власт през януари 1979 г.

За изпълнение на тези решения са мобилизирани всички политически и обществени ресурси на управляващите – от отделите на ЦК на БКП до профсъюзите и женските организации. Но в обичайния за времето стил, зад помпозността и многото „мероприятия“ всъщност остава твърде слаб социален ефект: резултатите са незначителни или, както изтъкват изследователите, даже противоположни.

Така например от съществуващите 547 цигански махали (главно в градовете) са „закрити“ едва 36, като при това част от тях спонтанно се възстановяват в следващите години. Под евфемизма „училища за ученици с нисък бит и култура“ остават да съществуват и ромските училища.

Поредният етап на асимилационната държавна политика е времето на т. нар. „възродителен процес“ през 1984 – 1985 г. По данни от 1991 г. около 180 хил. роми с турско-арабски имена са принудени да ги заменят с български. При невъзможността на управляващите да дадат пред света „научнообос-

новано“ обяснение на българския етнически произход на ромите се поддържа позицията, че те не съществуват!

На места около ромските гета са издигнати стени, за да бъдат скрити от чужди погледи. В този контекст се манипулират данните за преброяванията на населението в България.

Според преброяването от 1956 г. броят на ромите е 194 хил. души. За 1959 г. са отбелязани 214 167 роми, а по непубликувани данни за 1976 г. са отчетени 373 200 души (като „цигани“ се отчитат не само самоназоващите се като такива, но и онези, които са определени от околното население). По неофициални данни прибилизителният брой на ромите през 1989 г. е 577 000 (6,45% от населението). Днес той се определя на около 800 000 души.

РОМИТЕ В ПРЕХОДНИЯ ПЕРИОД. Социологическите изследвания върху демографската характеристика на ромската общност през 90-те години показват една твърде динамична и сложна картина. Промените в политическия живот и икономиката на България се отразиха драматично върху жизнения стандарт на ромското население. Поради по-ниската си квалификация и образователно равнище те се оказаха не-

Премиера на стихосбирките на ромските поети Христо Христов и Васил Чапразов, 1996 г.